

Het Hof herhaalt eerst en vooral dat een handelspraktijk die niet onder bijlage I van de richtlijn valt, slechts als oneerlijk beschouwd kan worden en kan aldus worden verboden na een specifieke analyse, waarbij zij met name wordt getoetst aan de in artikelen 5 tot en met 9 van de richtlijn genoemde criteria.

De omstandigheid dat de mogelijkheid om aan een wedstrijd deel te nemen ten minste voor een deel van de doelgroep de doorslaggevende reden vormt om een krant te kopen is volgens het Hof van Justitie één van de factoren waarmee de nationale rechter in het kader van dergelijke analyse rekening kan houden. Deze omstandigheid zou immers van aard kunnen zijn het economisch gedrag van de consument wezenlijk te verstoren. Echter, volgens het Hof, kan een verkoop waarbij geschenken worden aangeboden geenszins louter op basis van deze omstandigheid als een oneerlijke handelspraktijk beschouwd worden in de zin van artikel 5, 2de lid van de richtlijn. Daarvoor dient eveneens worden nagegaan of de betrokken praktijk in strijd is met de vereisten van professionele toewijding in de zin van artikel 5, 2de lid, sub a) van de richtlijn.

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE 18 NOVEMBER 2010

HANDELSPRAKTIJKEN

Reclame – Vergelijkende reclame

Lidl SNC / Vierzon Distribution SA

Zaak: nr. C-159/09

In dit arrest oordeelde het Hof van Justitie over de mogelijkheid tot het vergelijken van prijzen van voedselproducten in de zin van richtlijn 84/450/EEG inzake misleidende reclame en vergelijkende reclame.

In een plaatselijke Franse krant liet Vierzon Distribution (die haar producten onder de merknaam Leclerc verkoopt) een advertentie plaatsen waarin kassabonnen waren afgebeeld die – zonder aanduiding van specifieke merken, maar in voorkomend geval wel van gewicht of volume – een aantal producten (vooral voedsel) opsomden die waren aangekocht in respectievelijk een door Vierzon Distribution geëxploiteerde supermarkt en een concurrerende Lidl supermarkt gevestigd in de nabijheid van deze van Vierzon Distribution. Uit deze vergelijking bleek dat de producten van Vierzon Distribution goedkoper zijn dan de producten van Lidl.

Lidl vocht deze vergelijkende reclame aan voor het tribunal de commerce de Bourges wegens oneerlijke concurr-

rentie overeenkomstig artikel L. 121-8 van het Franse Wetboek Consumentenrecht.

In onderhavig geval stelde het tribunal de commerce de Bourges aan het Hof van Justitie de vraag of de vergelijking van levensmiddelen toelaatbaar was ondanks het feit dat de eetbaarheid van elk artikel, in elk geval het genoeg dat men in het eten ervan schept, volledig afhangt van de omstandigheden en de plaats van bereiding, de gebruikte ingrediënten en de ervaring van de fabrikant.

Het Hof onderzoekt daarop de bepalingen uit artikel 3bis, 1ste lid, sub a) tot en met c) van de richtlijn.

Het Hof beslist vooreerst of het mogelijk is levensmiddelen met elkaar te vergelijken. Immers, de loutere omstandigheid dat levensmiddelen van elkaar verschillen inzake hun eetbaarheid en het genoeg dat zij de consument verschaffen, op basis van de wijze en plaats van bereiding ervan, de ingrediënten, en de identiteit van de fabrikant, leidt er niet toe dat een vergelijking tussen dergelijke producten niet kan voldoen aan het vereiste van artikel 3bis, 1ste lid, sub a) van de richtlijn dat deze producten in dezelfde behoeften moeten voorzien of voor hetzelfde doel moeten zijn bestemd, met andere woorden in voldoende mate onderling verwisselbaar moeten zijn.

Een vergelijkende reclame kan echter misleidend zijn in de zin van artikel 3bis, 1ste lid, sub a):

– *“indien rekening houdend met alle relevante omstandigheden van het betrokken geschil en in het bijzonder met de vermeldingen of weglatingen in deze advertentie, vaststaat dat een aanzienlijk aantal consumenten tot wie de advertentie zich richt, tot aankoop zou kunnen besluiten in de onjuiste overtuiging dat de door de adverteerder samengestelde productenkorf representatief is voor diens algemene prijsniveau ten opzichte van zijn concurrent, zodat zij, wanneer zij regelmatig hun gangbare consumptiegoederen zouden aankopen bij de adverteerder en niet bij de betrokken concurrent, besparingen zouden kunnen realiseren van de door de betwiste advertentie vermelde omvang, of dat zij in de onjuiste overtuiging verkeren dat alle producten van de adverteerder goedkoper zijn dan deze van zijn concurrent; of*

– *indien blijkt dat, voor de vergelijking van de prijzen alleen, levensmiddelen zijn uitgekozen die nochtans verschillen vertonen die de keuze van de gemiddelde consument aanzienlijk kunnen beïnvloeden, zonder dat deze verschillen duidelijk blijken uit de betwiste advertentie.”*

Ten slotte dient artikel 3bis, 1ste lid, sub c) zo te worden uitgelegd dat indien men de prijzen van twee goederenassortimenten vergelijkt, de goederen nauwkeurig geïdentificeerd dienen te kunnen worden op basis van de informatie in de betrokken advertentie. Dit is niet het geval indien blijkt dat de in een reclame genoemde winkels verschillende levensmiddelen verkopen die beant-

woorden aan de omschrijving die vermeld is op de in de reclame getoonde kassabonnen zodat een precieze identificatie van de aldus vergeleken goederen niet mogelijk is.

Grégory Sorreaux
Avocat Simont Braun

6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ

Rechtspraak/Jurisprudence

HOF VAN CASSATIE 7 MEI 2010

VOORRECHTEN EN HYPOTHEKEN

Voorrechten – Bijzondere voorrechten – Niet-betalde verkoper

Zaak: nr. C.09.0317.F

In casu had een verkoper de aankoop door een koper van een personenwagen gefinancierd en zich de eigendom van het voertuig voorbehouden tot de volledige betaling van de prijs. De koper werd evenwel toegelaten tot de collectieve schuldenregeling, waarop de verkoper de schuldbemiddelaar vergeefs vroeg om haar het voertuig terug te bezorgen. Zowel de beslagrechter te Namen als het hof van beroep te Luik verwerpen het verzoek om beslag tot terugvordering van de verkoper.

Het Hof van Cassatie bevestigt de lagere rechtspraak en oordeelt vooreerst dat een beding waarbij de partijen overeenkomen om de eigendomsoverdracht uit te stellen geoorloofd is doch dat dit echter niet kan worden ingeroepen ten aanzien van de schuldeisers van de koper in geval van samenloop met de verkoper, wanneer de verkochte zaak in het bezit van de koper werd gesteld. In dat geval legt artikel 20, 5° van de hypotheekwet namelijk de rechten van de verkoper van de roerende goederen vast wanneer hij in samenloop komt met de andere schuldeisers: indien de schuldenaar in het bezit is gesteld van het verkochte goed, beschikt de onbetaalde verkoper slechts op een voorrecht over de prijs.

De stelling dat de verkoper, na het inleiden van een procedure van collectieve schuldenregeling, het voordeel van een beslag tot terugvordering van de met een beding van eigendomsvoorbehoud verkochte zaak kan verkrijgen, faalt volgens het oordeel van het Hof van Cassatie dan ook naar recht.

HOF VAN CASSATIE 24 JUNI 2010

INSOLVENTIE

Faillissement – Gevolgen – Verbintenissen – Schuldvergelijking fiscale schulden

Zaak: nr. C.09.0365.N

Het Hof van Cassatie diende zich uit te spreken over de vraag of schuldvergelijking mogelijk is tussen enerzijds fiscale tegoeden die de gefailleerde vennootschap diende terug te krijgen naar aanleiding van het te veel betalen door de curatoren bij de vereffening van het faillissement en anderzijds de schuld van de gefailleerde bij de administratie der directe belastingen uit de periode voor het faillissement.

Het Hof vertrekt van artikel 17, 2° van de faillissementswet dat stelt dat betaling bij schuldvergelijking wegens niet vervallen of vervallen schulden niet aan de boedel kan worden tegengeworpen wanneer zij door de schuldenaar is verricht sinds het door de rechtbank bepaalde tijdstip van betaling.

Het erkennen van de schuldvergelijking in de gevallen waar er een nauwe samenhang bestaat tussen de schuldverzoeken, tast echter de regel van de gelijkheid van de schuldeisers bij faillissement niet aan. Aldus is in die omstandigheden de schuldvergelijking mogelijk ook al zijn de voorwaarden voor schuldvergelijking eerst na het faillissement in vervulling gegaan.

Schuldvergelijking blijft dus in beginsel uitgesloten tussen schulden en schuldverzoeken ontstaan vóór het faillissement en schuldverzoeken ontstaan ná het faillissement, ook al is er samenhang.

Artikel 334, 1ste lid van de programmawet van 27 december 2004 bepaalt dat elke som die aan een belastingschuldige moet worden teruggegeven of betaald in het kader van de toepassing van de wettelijke bepalingen inzake de inkomstenbelastingen en de ermee gelijkgestelde belastingen, de belasting over de toegevoegde